

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **I. K.**, bytem H. 223, R., zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2015, č. j. JMK 92698/2014, sp. zn. S-JMK 92698/2014/ODOS/Ib,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 1. 2015, č. j. 9. 4. 2014, č. j. JMK 92698/2014, sp. zn. S-JMK 92698/2014/ODOS/Ib bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Vyškov ze dne 2. 6. 2014, č. j. MV8481/2014/OD/11Ba a uvedené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím Městského úřadu Vyškov ze dne 2. 6. 2014, č. j. MV8481/2014/OD/11Ba (dále též „správní orgán I. stupně“) byl žalobce uznán vinným tím, že dne 5. 2. 2014 kolem 22:55 hodin na pozemní komunikaci v obci Rousínov, ulice Habrovanská ve směru jízdy na obec Habrovany jako řidič užil k jízdě motorové vozidlo tovární značky Fiat Bravo, RZ: ... které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem – na vozidle byly provedeny nepovolené úpravy výfukové potrubí, čímž porušil ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“) a dopustil se tak přestupku fyzické osoby v provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) citovaného zákona v souladu s ust. § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“) mu byla za uvedený přestupek uložena pokuta v částce 1.500 Kč.

V žalobních námítkách uvedl žalobce, že žalovaný nerespektoval ust. § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 SB., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, neboť zmocněnec žalobce žádal o doručování písemností na e-mailovou adresu „...“, stejný požadavek vyslovil i v podání ze dne 28. 5. 2014. Přesto žalovaný doručoval rozhodnutí na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce, doručeno bylo fikcí. Teprve dne 16. 2. 2015 bylo fakticky rozhodnutí zmocněnci žalobce doručeno při té, kdy nahlédl do spisu a s rozhodnutím se fakticky seznámil. Odpovědnost za přestupek zanikla dne 6. 2. 2015.

Dále spatřoval vadu řízení v absenci řádného sdělení obvinění. Žalobci nebylo sděleno, že je z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu obviněn proto, že měl porušit ust. § 5 odst. 1 písm. a) citovaného zákona. V návaznosti na porušení ust. § 37 zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích.

Dále vytkl, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí před vydáním rozhodnutí, neboť nebylo realizováno právo dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Nebylo-li mu doručeno rozhodnutí ani výzva k odstranění vady podání, byl tak krácen na svém právu na dvojinstančnost řízení.

K samotnému skutkovému stavu namítl jeho nedostatečné zjištění, neboť pokud správní orgán měl pochybnost o tom, zda výfukové potrubí, které je instalováno v autě, je originální výfukové potrubí dodané výrobcem, případně, zda jde o atestovaný náhradní díl, pak měl kontaktovat zejména provozovatele vozidla a tohoto předvolat k podání vysvětlení či ke svědecké výpovědi, nebo písemně vyzvat ke sdělení, zda je výfukové potrubí atestováno a poučit jej o nutnosti doložit své tvrzení. Dále namítl, že správní orgán mylně predikoval, že žalobce je provozovatelem vozidla. Ve správním spise je založena kopie osvědčení o registraci vozidla (technický průkaz), dle kterého je vozidlo převedeno na osobu F. K., bytem H. 274. Dále poznamenal, že šíře či množství výfukového potrubí je natolik odborně specifická záležitost, že nemohl vědět a nevěděl, že k jízdě užívá vozidlo, které nesplňuje parametry provozu na pozemních komunikacích. Nevěděl a nemohl vědět, že jedna z mnoha trubek, které ve vozidle jsou, není atestovaná. Zastával názor, že správní orgán neprokázal, že by výfukové potrubí užitá ve vozidle bylo v rozporu s právními předpisy. Z uvedeného tak zastával názor, že správní orgán měl buď doplnit dokazování vyjádřením provozovatele vozidla, vyjádřením výrobce nebo rozhodnout dle zásady *in dubio pro reo*.

Na základě shora uvedeného navrhl, aby rozhodnutí obou správních orgánů byla zrušena a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 18. 5. 2015 k jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující:

Veškeré zasílané písemnosti byly vypraveny na e-mailovou adresu zástupce, správní orgán I. stupně i žalovaný však neobdržel kvalifikované potvrzení přijetí zásilek, proto přistoupil v konečném okamžiku k vyznačení právní moci dle zasílané písemnosti do vlastních rukou na adresu trvalého bydliště zmocněnce obviněného.

Odmítl absenci řádného sděleného obvinění, neboť v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale i v oznámení o zahájení řízení je uvedeno nejen paragrafované znění skutku, ale taktéž i slovní popis skutku, takže žalobci muselo být zřejmé, v čem je spatřována protiprávnost jeho jednání.

O možnosti realizovat právo dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu byl žalobce řádně poučen v oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání.

Skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností, podklady, z nichž žalovaný vycházel, jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí, v němž se vypořádal i se subjektivní stránkou – zaviněním. Je zřejmé, že použité výfukové potrubí je neatestované, resp. nehomologované, přičemž tato skutečnost je bez většího zkoumání zřejmá jako objektivně vnímatelná skutečnost. Daný tvar a umístění jednotlivých výfukových koncovek je natolik atypické, že žalobce musel vědět, že se jedná o nedovolenou, resp. neatestovanou sportovní úpravu. Za daného stavu bylo další dokazování nadbytečné.

Z výše uvedených důvodů navrhl, aby žaloba byla zamítnuta, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce si zvolil pro celé správní řízení zmocněnce na základě plné moci ze dne 9. 4. 2014, a to K. S., trvale bytem U S. 1/1622, Š., v níž byl uveden požadavek k zasílání veškerých písemností na e-mailovou adresu „...“, z které také byla plná moc odeslána. Následně do spisu byl založen přípis označený „Odepření výpovědi“ ze dne 27. 4. 2014, mj. s požadavkem zasílání veškerých písemností na adresu „...“. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2. 6. 2014 bylo zasláno zmocněnci jak na obě uvedené e-mailové adresy, což je doloženo listinami evidovanými ve správním spise, tak i na adresu trvalého pobytu. Tento postup byl realizován na základě poznatků z doručování oznámen o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání na den 2. 6. 2014, kdy písemnost byla doručována na uvedenou e-mailovou adresu „...“, avšak nebyla potvrzena, proto bylo doručováno i na adresu trvalého pobytu zmocněnce, a to fikcí. Dne 26. 6. 2014 bylo zmocněncem žalobce podáno odvolání proti citovanému rozhodnutí, v němž uvedl, že „z telefonického rozhovoru se dozvěděl, že ve věci shora uvedené spisové značky mělo být již vydáno rozhodnutí, z opatrnosti se proti němu proto odvolává.“ Odvolání bylo zasláno elektronickou poštou z e-mailové adresy „...“ a opatřeno zaručeným elektronickým podpisem. Odvolání bylo včasné, neobsahovalo však požadované údaje, proto dle ust. § 37 odst. 3 správního řádu byl zvolený zástupce účastníka řízení vyzván k doplnění podání a současně oznamovaným usnesením mu byla stanovena k tomuto úkonu pětidenní lhůta. Výzva byla zaslána na obě uvedené doručovací adresy, ovšem odesílatel nepotvrdil převzetí, proto byla výzva s usnesením zaslána i poštou na adresu jeho trvalého pobytu. Adresát nebyl při doručování zastížen, byla mu ponechána výzva s poučením a zásilka byla dne 11. 7. 2014

připravena k vyzvednutí. Ve stanovené lhůtě nebyla vyzvednuta, proto mu byla dne 23. 7. 2014 vložena do domovní schránky. Následně poté byl spis předán žalovanému, který ve věci rozhodl dne 6. 1. 2015, toto rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

Na žádost žalobce bylo ve věci nařízeno jednání, které se konalo dne 21. 4. 2017. Žalobce ani jeho právní zástupce se k jednání nedostavili, ačkoliv byli řádně a včas předvoláni, jak vyplývá z doručenky zaslané žalobci, který nebyl zastižen, takže písemnost mu byla vložena do domovní nebo jiné užívané schránky dne 7. 2. 2017, jeho právnímu zástupci dodána a doručena do datové schránky dne 6. 2. 2017. Soud proto jednal v jejich nepřítomnosti.

Zástupce žalovaného se v plném rozsahu odvolal na odůvodnění napadeného rozhodnutí i písemné vyjádření ze dne 18. 5. 2015 a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Právní posouzení:

V souladu s ust. § 75 odst. 1, § 2 s.r.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného ov mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Žaloba není důvodná.

Ze správního spisu byl zjištěn skutkový děj ze dne 5. 2. 2014 (22 hodin 55 minut), dle kterého žalobce řídil na ulici Habrovanská, Rousínov, okres Vyškov, ve směru jízdy na obec Habrovany osobní motorové vozidlo značky Fiat Bravo, bílé barvy, RZ: ..., kdy na uvedeném vozidle byly provedeny nepovolené úpravy výfukového potrubí, přičemž obviněný nedoložil doklad o homologaci výfukového potrubí. Tímto jednáním byl podezřelý ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ust. § 125c odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu tím, že porušil ust. § 5 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona (viz oznámení přestupku Policie ČR, Územní odbor Blansko – Vyškov, OO policie Vyškov ze dne 6. 2. 2014, č. j. KRPB-32517-3/PŘ-2014-061819. Přestupce, tj. žalobce, byl přípisem ze dne 31. 3. 2014 vyzván k podání vysvětlení podle ust. § 60 zákona o přestupcích. Podání vysvětlení přípisem ze dne 29. 4. 2014 odmítl, přičemž si zvolil k celé věci zástupce, kterým určil K. S., trvale bytem U S. 1/1622, Š., doručovací adresa: „...“ a „...“. Správní orgán zahájil ve věci správní řízení a nařídil na den 2. 6. 2014 ústní jednání. Oznámení o zahájení řízení bylo doručeno dne 9. 5. 2014, osobním převzetím žalobci a vyrozumění zmocněnci o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání bylo doručeno na e-mailovou adresu „...“, ale i přesto, že bylo požádáno o potvrzení doručení, toto nebylo ze strany příjemce potvrzeno, proto bylo vyrozumění zmocněnci zasláno dne 6. 5. 2014 poštou na adresu jeho trvalého bydliště a bylo mu vloženo do schránky dne 23. 5. 2014. V určený den se k jednání nikdo nedostavil, ani se nijak neomluvil, proto proběhlo ve věci ústní jednání v nepřítomnosti jak obviněného, tj. žalobce, tak jeho zvoleného zástupce. Dne 2. 6. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o vině a sankci žalobce, jak shora již uvedeno. Rozhodnutí bylo zasláno zmocněnci na obě uvedené doručovací adresy, převzetí nebylo potvrzeno, písemnost byla tedy zaslána i poštou na adresu trvalého pobytu zmocněnce, kdy byl dne 6. 6. 2014 vyrozuměn o uložení zásilky a jejího připravení k vyzvednutí – vložena do schránky mu byla dne 17. 6. 2014. Dne 26. 6. 2014 bylo zvoleným zástupcem podáno odvolání s textem jak výše uvedeno.

Odvolání bylo zasláno elektronickou poštou z e-mailové adresy „...“ a bylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem. Byť odvolání bylo včasné, neobsahovalo náležitosti dle ust. § 37 odst. 3 správního řádu, proto zmocněnec žalobce byl vyzván k jeho doplnění a současně mu byla uložena lhůta k provedení tohoto úkonu. Výzva byla zasílána na obě shora uvedené doručovací adresy, odesílatel však nepotvrdil převzetí, proto byla výzva s usnesením zaslána i poštou na adresu trvalého pobytu zmocněnce. Adresát nebyl při doručování zastížen, byla mu proto ponechána výzva s poučením a zásilka byla dne 11. 7. 2014 připravena k vyzvednutí. Ve stanovené lhůtě nebyla vyzvednuta, proto mu byla dne 27. 3. 2014 vložena do domovní schránky. Následně poté byl spis předložen žalovanému, který ve věci rozhodl dne 6. 1. 2015. Rozhodnutí bylo zasláno zmocněnci na obě jím uvedené e-mailové adresy, jak vyplývá z dokladů založených ve správním spise a vzhledem k tomu, že nebylo potvrzeno jejich převzetí, byl rozsudek doručen na adresu jeho trvalého pobytu s tím, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 13. 1. 2015. Vzhledem k tomu, že nebyla vyzvednuta, byla vložena do schránky dne 23. 1. 2015. Tímto dnem také rozhodnutí nabylo právní moci.

Z postupu správních orgánů ve věci doručování správních rozhodnutí nebyly shledány nedostatky, neboť vzhledem k tomu, že jak správní orgán I. stupně, tak i žalovaný, neobdržel potvrzení o převzetí písemnosti adresátem tak, jak to stanovuje ust. § 19 odst. 8 správního řádu, který stanoví *„písemnosti uvedené v odstavci 4 se na požádání adresáta doručují jiným způsobem podle tohoto zákona; v takovém případě platí, že písemnost je doručena třetím dnem ode dne, kdy byla odeslána. V případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odst. 9), doručí správní orgán písemnost, jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal,“* doručoval proto správní orgán I. stupně i žalovaný na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce v souladu s výše citovaným ustanovením. Je pochopitelné, že nepotvrdí-li adresát zásilky přijetí písemnosti, případně, že se tato zásilka nevrátí jako nedoručitelná, důkaz o nevrácení a nedoručení neexistuje, protože neexistující skutečnosti nelze prokázat. Argumentace právního zástupce žalobce, že správní orgán I. stupně postupoval protizákonně, je lichá, neboť dle názoru zdejšího soudu si zmocněnec žalobce mohl a měl bedlivě střežit svá práva, zejména pokud mu bylo známo, že probíhá správní řízení, zejména za situace, kdy mimo uplatněných námitek požádal o zasílání veškerých písemností v rámci správního řízení na uvedené e-mailové adresy. Tvzení, že správní orgán se nepokusil doručovat rozhodnutí na e-mailovou adresu, na kterou požadoval doručovat písemnosti, je tak nepravdivé a ničím nepodložené. Žalovaný prokazatelným způsobem doložil, že k odeslání písemností (rozhodnutí o přestupku) na e-mailovou adresu zmocněnce žalobce došlo, ale nebylo potvrzeno převzetí.

Zdejší soud po prostudování daného správního spisu a vyjádření žalovaného podaného k žalobě dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný. Lze souhlasit i s přesvědčením, že se mělo jednat o předem připravenou procesní strategii žalobce, resp. jeho zástupce. V tomto směru soud odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2016, č. j. 4 As 282/2015-32, www.nssoud.cz, v němž poukazuje na *„různé zjevné účelové procesní strategie zástupců, kteří své služby poskytují dlouhodobě a profesionálně u různých přestupců, jejichž jediným smyslem je dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek prostřednictvím vytvoření „procesních pastí“*. Rozhodovací činnost správních soudů svědčí o tom, že tyto „procesní praktiky“ jsou v soudním řízení hojně uplatňovány. Je sice věcí žalobce jakou procesní strategii zvolí, ale je nevěrohodné a nemožné, aby všechny správní orgány, u nichž se správní

řízení vedla, se zvoleným zástupcem K. S. v doručování písemností chybovaly stejným způsobem, tj. nerespektovaly požadavek na doručení na e-mailovou adresu tak, jak tvrdí žalobce v této věci. Na předmětnou věc se vztahuje i scénář popsáný Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014-31, www.nssoud.cz, dle kterého „z úřední činnosti je naopak Nejvyššímu správnímu soudu známo (např. věc vedena pod sp. zn. 9 As 144/2014), že tento zmocněnec řidiče v přestupkovém řízení zastupuje, a to se stejnou či obdobnou procesní strategií. Vždy uplatňuje požadavek na doručování písemností za shora uvedenou e-mailovou adresu, převzetí, resp. doručení písemností o všem dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu následně nepotvrdí. Rozhodnutí je mu tedy adresováno na adresu trvalého pobytu, vhozeno do schránky a doručeno fikcí, neboť zásilky jemu určené zmocněnec nepřebírá....“ Náhodou jistě není ani to, že v řízení před správními soudy v obdobných věcech a se zcela stejnou procesní strategií přebírá zastoupení v záhlaví uvedený advokát.“

Zmocněnec žalobce K. S. přebírající plné moci k zastupování ve správních řízeních dal tak najevo, že by měl být schopen k odbornému výkonu jako příslušník určitého povolání nebo stavu, že je schopen jednat s pečlivostí a se znalostí věci, která s tímto výkonem je spojena. Jak vyplývá z nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV ÚS 1433/11, www.usoud.cz: „každý se může domáhat stanoveným způsobem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Toto právo však není samoúčelné a ústavní soud považuje za opodstatněné žádat od účastníka řízení, který se domáhá ochrany svých procesních práv na ústavní úrovni, aby osvědčil, že se o ni sám snažil, resp. sám vyvinul očekávatelné úsilí směřující k účinnému hájení svých práv.“ A dále: „právní úprava doručování vychází ze zásady, že každý adresát je zodpovědný za existenci reálné adresy, na které je povinen si zajistit přijímání písemností.“ Přijímal-li tedy zástupce zmocnění vědomě, přebíral také odpovědnost za součinnost účastníka řízení se správními orgány. Skutečnost, že se jedná o procesní strategii žalobce, resp. jeho zástupce, prokazuje i to, že i blanketní odvolání bylo odesíláno ze sdělené elektronické adresy „...“

Z uvedených důvodů soud proto vyhodnotil tuto žalobní námitku jako neopodstatněnou.

Rovněž neobstojí i další žalobní námitka, sice, že žalobci nebylo umožněno, aby se vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí před vydáním rozhodnutí, neboť žalobce byl řádně poučen ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu v oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání.

Stran absence řádného sdělení obvinění rovněž nelze přisvědčit tvrzení žalobce, neboť v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale i v oznámení o zahájení řízení, bylo citováno nejen paragrafované znění skutku, rovněž i slovní popis skutku, tudíž žalobci muselo být známo, v čem správní orgán I. stupně spatřuje protiprávnost jeho jednání.

Pokud se týká žalobcovy pochybnosti o dostatečně zjištěném skutkovém stavu věci z důvodů uvedených v žalobě, pak soud po prostudování správního spisu dozal, že skutkový stav i podklady, z nichž správní orgány vycházely, byly postačující k vyslovení závěru, že popisovaného přestupku se žalobce dopustil. Tyto skutečnosti byly zjištěny z oznámení o přestupku ze dne 5. 2. 2014, z něhož jednoznačně vyplývá osoba řidiče motorového vozidla ztotožněná na základě občanského a řidičského průkazu. Z přiložené fotodokumentace pak vyplývá nedovolená úprava výfukového potrubí na motorovém vozidle. Je zřejmé, že použité výfukové potrubí je neatestované, tzn. nehomologované, přičemž tato skutečnost je bez

většího zkoumání zřejmá jako objektivně vnímatelná skutečnost. Výfukové potrubí svým provedením má evokovat sportovnější úpravu motorového vozidla, daný tvar a umístění jednotlivých výfukových koncovek je natolik atypické, že žalobce mohl a měl vědět, že se jedná o nedovolenou, resp. neatestovanou sportovní úpravu. Další dokazování, např. výpověď, zasahujících policistů by nevněsly do projednávané věci žádné nové skutečnosti než ty, které jsou ve spisovém materiálu obsaženy. Stejně tak se jeví i nežádoucí vyjádření výrobce, neboť výfukové potrubí umístěné na motorovém vozidle je zjevně neoriginální a neatestované, což je výsledkem i srovnávací fotografie jiných motorových vozidel stejného modelu jak uvedl žalovaný. Byl-li žalobce jiného názoru, mohl vyvinout aktivitu ve vztahu k majiteli motorového vozidla, který by měl vlastnit doklad od dodatečně namontovaného náhradního dílu, jímž by prokázal, že umístěné výfukové potrubí je atestované a homologované. Takto však žalobce nepostupoval.

Optikou shora uvedeného a na základě nastoleného právního režimu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 21. dubna 2017

JUDr. Eva Lukotková
samosoudkyně